



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XI. De quinto damno, quod anima per formas & apprehensiones
imaginarias supernaturales incurrere potest, quod est abiecte ac
improprie de Deo sentire & iudicare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

præcipitare. Vt autem istud commodius
efficere possit, solet ipse gustum ac suauitatem
sensui circa ipsasmet res Diuinas instillare
& infundere, vt anima illo sapore inescata,
delectatione excæcet, & oculos potius ad
saporem conuertat, quam ad amorem (ad minus
iam non tantum ad amorem) plurisque faciat
apprehensionem, quam nuditatem & vacuitatem,
quæ in fide, spe & Dei amore reperitur; &
hinc pedetentim illam decipit, suas illi
falsitates nullo negotio persuadendo. Anima
quippe obæcæta falsitas, iam non videtur
falsitas, & malum non videtur malum: tenebræ
enim lux illi videntur, & lux tenebræ, & inde
in mille stultitias ruit, & quod vinum fuerat,
tam in naturalibus quam etiam in moralibus,
& spiritualibus iam in acetum versum est.
Quæ omnia idcirco eueniunt illi, quia ab initio
non abegavit illarum supernaturalium rerum
delectationem, à qua, quia à principio est
exigua, vel non adeo nociua, non magnopere
sibi cauet Anima, permittitque illam hære-
re, & veluti granum sinapis in arborem
grandem excrescere. Paruus enim error (vt
vulgo dicunt) in principio, magnus est in fine.

Quamobrem ad damnum istud, quod
Demon inferre potest euitandum, sum-
mopere expedit animæ, nolle huiusmodi
rebus oblectari: quia certissimum est sensum
talis gustu excæcabitur, & cadet: siquidem
gustus delectatio, & suauitas natura sua
inertem rudemque faciunt animam, illamque
exoculant, sicuti hoc significauit
David quando dixit, *Forſitan tenebræ con-*
culcabant me, & nox illuminatio mea in delitijs
meis: ac si patentius dixisset, forſitan in
delitijs meis tenebræ obæcæcabant me, & noctem
pro luce habebō.

CAPVT X.

De quarto detrimento, quod ex supernaturalibus apprehensionibus distinctis memoria in animam resultare potest, vniionem videlicet impedire.

DE quarto isto detrimento pauca hoc loco dicenda occurrunt, eò quod multa de eo passim hoc libro dicta sunt, in quo demonstrauimus, qualiter ad hoc vt anima Deo in spe vniatur, omni possessioni memoriæ nūcium remittere debeat: vt enim spes perfecte integreque feratur in Deum, nihil in memoria superesse debet quod non sit Deus, cum autem (sicut etiam diximus) nulla forma, figura, aut imago siue naturalis siue supernaturalis, quæ in memoriâ cadere possit. Deus sit, nec illi similis secundum quod docuit David dicens: *Non est similis tui in Dijs Domine:* hinc euenit, quod si memoria aliquid horum arripere & attrahere sibi voluerit, obstaculum Deo ponat. Primo, quia se implicat: secundo, quia quo plus possessionis habet, eo minus perfectionis spei sortitur. Necessarium ergo est animam denudatam, formarumque & noticiarum distinctarum supernaturalium rerum oblitam remanere, ne vniioni, cum Deo secundum memoriâ in spe perfecta, obicem ponat.

Psal. 85. 9.

CAPVT XI.

De quinto damno, quod anima per formas & apprehensiones imaginarias supernaturales incurrere potest, quod est abiecte ac improprie de Deo sentire & iudicare.

NON minus perniciosum animæ est quintum damnum quod in illam redundat ex eo, quod velit in memoriâ imaginatiuæ:

R. 3.

B.

Iohannis
CruceOpera
Mystica

NVI

124

ginatina prædictas formas, & rerum, quæ illi supernaturaliter conferuntur imagines, retinere & asseruare: præsertim si illas tanquam Diuinæ vnionis mediū assumere velit. Facillimum enim est de Essentia sublimitateque Dei minus digne & alte iudicare, quā incomprehensibilitati eius cōueniens sit. Quamuis enim ratio, ac iudicium nō eliciat expressum conceptum, Deum esse similem alicui illarum rerum; nihilo secius tamen ipsa met apprehensionum illarum magnipensio efficit, vt anima non ad eō excelsē iudicet, sentiatque de Deo sicut fides docet, quæ Deum proponit nobis incomparabilem, & incomprehensibilem. Præterquam quod enim totum, quod hic anima in creatura reponit, à Deo aufert, naturaliter intimis eius media æstimatione rerum illarum apprehensibilem, sit quasi quædam cōparatio illarum cum Deo, quæ non permittit iudicare vel sentire de Deo ad eō excelsē sicut deberet. Nam sicuti dictum est, vniuersæ creaturæ, siue terrenæ siue cœlestes; & vniuersæ formæ, & imagines distinctæ naturales & supernaturales, quæ potentijs obijci possant, etiam si sublimitatæ illæ sint; nullam cōparationem aut proportionem cum esse Diuino habent: ipse siquidem nulli generi aut speciei subest. Anima autem in hac vita incapax est clarè, distincteque recipiendi nisi illud, quod aliquo genere vel specie comprehenditur. Idcirco enim S. Ioannes dicit.

Ioan. 1. 18.

Deum nemo vidit vnquam: Et Isaias ait, in cor

Isa. 64. 4.

Oculus non vidit Deus absque te, quæ praparasisti

Exod. 33. 20.

expectantibus te. Moysi quoque dixit Dominus: Non enim videbit me homo, & viuet. Qui

NOTA.

ergo implet & occupat metoriam, & reliquas animæ potencias rebus illis, quas ipsæ comprehendere possunt; Deum magnipendere nequit, nec de illo vt par esset

sentire. Explicemus hoc vili quadam cōparatione: manifestū est quod quo aliquis pluris fecerit famulos Regis, plulque telorum consideratione occupauerit, minoris pro eo tempore Regem facturum, minusque maiestatem ipsius contemplanturum; licet enim appreciatio hæc formaliter & distinctè in intellectu non reperitur, in ipso tamen opere, seu actu reperitur: quod enim plus famulis tribuit, eō amplius eorum Domino subtrahit, & tunc temporis nequaquam is de Rege excelsē sentiret, siquidem famuli aliquid viderentur ei, prærente Rege. Eodem modo euenit animæ cum Deo suo, quando dictas res magnipendit. Quamuis cōparatio hæc sit admodum vilis: nam (sicuti diximus) Deus diuersæ & alterius essentiz est ab omnibus suis creaturis, qua in immensum vniuersas illas excedit. Quamobrem vniuersas illas præterire oportet, in nullaque illarum forma debet anima oculos defigere, vt illos ad Deum collimare valeat per fidem & spem perfectam. Vnde illi, qui non modo magnificiunt apprehensiones illas, sed etiam Deum alicuiusmodi arbitrantur similem, earumque præsidio se ad vnionem cum Deo tendere posse opinantur, in graui iam versantur errore, nec tantopere fidei lumine in intellectu vtantur; quo medio hæc potentia Deo copulatur: sed neque in ipsi sublimitate incrementa capient, cuius interuentu (sicuti diximus) memoria Deo coniungitur, quod fieri debet, ab omni remaginaria se ipsam separando.

CAPVT XII.

De vtilitatibus, quas elicit anima separando à se imaginarijs apprehensionibus. Respondetur etiam cuidam obiectioni, & quædam differentia, qua inter apprehensiones imaginarias naturales, & supernaturales reperitur, demonstratur.

Com-

Fides proponit nobis Deum incomparabilem, & incomprehensibilem.